

[Damsgaard.]

forenkling og forhåbentlig også en besparelse i de kommende udgifter.

Fanger: Det fremsatte lovforslag går ud på at sammenlægge tilsynene for banker og for sparekasser, og samtidig skal lederen benævnes direktør, medens lederne hidtil har heddet henholdsvis bankinspektør og sparekasseinspektør. Nå, det er måske kun en almindelig tendens, der her gør sig gældende, men personlig synes jeg, at den gamle stillingsbetegnelse helt anderledes præcist dækkede hvervet.

Lovforslaget er begrundet med, at der vil kunne ske en besparelse og rationalisering ved denne sammenlægning. Nu er det jo de pågældende pengeinstitutter, der 100 pct. dækker udgifterne ved tilsynet, så det bliver ikke staten, der får en besparelse, men måske kunne det alligevel være meget ønskeligt at foretage den; hvis den kommer pengeinstitutterne til gode, så måtte man jo hilse den med glæde. Det er jeg imidlertid ikke så sikker på, og det må vi nærmere have undersøgt i et udvalg.

Der står i fremsættelsestalen, at spørgsmålet om den foretagne sammenlægning har været drøftet med Danske Bankers Fællesrepræsentation og med Danmarks Sparekasseforening, og at begge organisationer tilslutter sig tanken. Til mig meddelte bankerne, at de har udtalt, at de ikke nærrede noget ønske om en sammenlægning, men at de heller ikke ville modsætte sig en sådan, og jeg vil gerne have både bankernes og sparekassernes nøjagtige stilling klargjort i udvalget.

Så kommer den næste motivering for den højtærede handelsministers fremsættelse. I sin tid var der en stor forskel på banker og sparekasser, men siden 1919, hvor man indførte et tilsyn med bankerne, er der sket en tilnærmelse mellem bankerne og sparekasserne. De har f. eks. en masse fælles aftaler om, hvor meget de betaler for indlån, og hvorledes betingelserne er for udlån. Bankerne er kommet til at ligne sparekasserne mere og mere, f. eks. ved at forlange sikkerhed for mange eller næsten for de fleste af de udlån, de har, og ved at have hjemmesparebøsser på linje med, hvad sparekasserne har — de må ganske vist ikke avertere med det — og ved at påtage sig alle de opsparings-

ordninger, som der nu er så mange af. Omvendt er sparekasserne i endnu højere grad kommet til at ligne bankerne og påtager sig næsten de samme forretninger som bankerne. Sparekasserne yder jo kassekredit, de yder byggelån, de opretter checkkonti, de besørger køb og salg af obligationer og aktier o. s. v., og man kan næsten få alle bankforretninger foretaget i en sparekasse. Endelig er der deres fællesbank, som de kan henvise til, hvis der er et område, som de ikke selv 100 pct. kan dække.

Den største forskel består vel på det skattemæssige område, hvor sparekasserne er skattefri, medens bankerne betaler en stor aktieselskabsskat, som i de fleste tilfælde er større end det udbytte, der bliver udbetalt til aktionærene. Jeg erindrer om, at den aktieselskabsbeskatning, der blev gennemført for et par år siden, betød en skerpelse af bankernes skattebetaling, som gør forskellen endnu større.

Jeg ønsker en udtalelse fra den højtærede handelsminister om, hvorvidt dette lovforslag skal betragtes som en yderligere ensretning af banker og sparekasser, en linje, som er fulgt lige siden den første verdenskrig. Vor stilling vil være afhængig af de oplysninger, vi får under udvalgsbehandlingen.

Axel Sørensen: Det er rigtigt, som det allerede er sagt, at det foreliggende lovforslag går ud på at gennemføre en forenkling af rent administrativ karakter. Det tager sigte på, at tilsynet med banker og sparekasser, hvor hver af de to pengeinstitutformer hidtil har haft hver sit tilsyn, nu som en naturlig foranstaltning foreslås sammenlagt, således at der fremtidig kun bliver ét og samme tilsyn. Tanken om et fælles tilsyn, som for få år tilbage næppe kunne have været realiseret, er nu, så vidt jeg forstår, tiltrådt af både bankernes og sparekassernes organisationer.

Man må dog huske på, at den principielle forskel i formen for bank- og sparekasservirksomhed ikke derved udviskes. Tradition, målsætning og arbejdsform er væsentligt forskellige og må ikke udviskes. I så henseende har jeg knap de samme anskuelser som det ærede medlem hr. Fanger, for rent praktisk har jeg oplevet det, at de mange kortfristede lån har været nemme at få i bankerne, men